

Hansina Nilsson berättar om sin släkt och sig själv

Far var smedmästare Håkan
Sonnson från Froarp. Mor var Inga Hansdotter.
Hennes far hette Hans Nilsson, och han var bon-
de uppe i skogstrakten, jag tror, det var i Öje-
hult. — Morfar var mycket stark. Han gick i
marken och luggde ved hela vintern, och när
han kom hem på kvällarna, satte han sig att skis-
ka slungpor åt hela familjen och bästemanen
också. Och när sonen Nisse sa, att han var trött,
så sa gubben: "Trött, vad är det för något? Det har
jag aldrig känt av." Och de sa, att när han lugg-
de ytan i roten på trädet, det måtte vara han
stort som helst, så darrade kroppen.

Jag gick och lärde för Pihlen två dagar i veckan och för pastor Gjellander två dagar. Och när vi var fria, hade vi så roligt i sandgraven, där Banken är nu. Alldeles intill, var en liten sandgrav, och den fylde de med den gamla kyrkan, när de rös den. — Pihlen har jag alltid tyckt så bra om. När jag gick i skolan, kunde han komma ibland och ta sin krokeiga käpp om halsen på mig och hålla mig så långa stunder och prata med mig. Och till slut sa jag: "Jag får lov och gå nu, för jag skall i skolan." — "Ja, du pratar för", sa han, "skolläraren ser nog vem som håller dig." — Jag var bara 17 år, när jag själv skulle hålla skola, och jag hade inte lärt annat, än det jag lärt i skolan, men det gick ändå.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3125

Tomten.

I prästgårdslagården var en tomte. På prosten Wulffs tid var Mårshörn krogkålar, och en gång hade han råb inte föderst riktigt, för, när han kom in i lagården, fick han sig en örfil, och det var Tomten, som var framme.

Kyrkoherde Bokander.

Kyrkoherde Bokander var från
Bokön, och det var därför, som han kallade sig
Bokander. Han tjänte först som bonddräng, men
allt gick illa för honom. Hästarna skenade, och
han kom hem till sin mor och grät och sa:
"Jag vill aldrig köra i markerna mera!" Sen
kom han till Karlskrona, och där tog sig några
an honom, och han fick studera till präst.
Hans mor hette Sigrid, och hon var så trogen,
att hon gick alldeles framåtböjd.

Om kyrkoherde Pihl.

Det var vid en konfirmation.
Barnen, som skulle gå till nattvarden, satt
nedanför predikstolen, och Pihl predikade.
Då fick han se, att en av flickorna hade en
svampdosa, som hon skickade till kamraterna
i bänken. Pihl följde svampdosen ut till änden
av bänken och så tillbaka igen till ägarinnan. Då
sa han från predikstolen: "Hör du, mitt barn,
lägg ner den där svampdosen och lukta på
Guds ord i stället."

Ola Svensson i Gjöarp.

Ola Svensson i Gjöarp blev aldrig färdig med någonting. På lördagsmorgonen steg han upp kl 5, men hann inte till kyrkan förrän prästen gick från predikstolen. En gång hade han ett ärende till Karlshamn, men hann inte dit, förrän de tände lyktorna på gatorna, och då var det för sent. Så gick det tre gånger, sen fick en annan gå.

"Tjocka - Kerstin" och Ola Persson.

"Tjocka - Kerstin" var gift med Ola Persson. Hon var så tjock, att när de satt i pinnasätet på vagnen, så såg hon ut som en liten pojke bredvid henne. Och hon kunde inte stå lik länge, för då hade de inte fått ut henne. — Ola Persson satt alltid bredvidt och grusade.

Föräldrarnas bröllop.

Mina föräldrar hade bröllop i Rommeby den 22 oktober 1839. Det var bara fattiga människor, och han skulle bli smedmästare i Kopparhammar. När de skulle resa från Rommeby hade de bara en häst, och efter den åkte min mor. Far gick åka med en bonde, som kallades "Stiguss-Marsen"; han brukade köra posten. När de kom i Hoby mark, så kom en karl upp över gårdsgården och gick fram och tittade mor rakt i ansiktet. Men sen visade han, och det soundade nerifrån backen. Då sa skjutsbonden: "Det skall jag säga er, att hade ni inte åkt med mig, så hade ni blivit rövade nu!"

Den varma sommaren 1846.

Sommaren 1846 var det så hett,
att under tre veckor kunde ingen ligga inom-
hus, utan de byggde tårnalar, som de sov i
om nätterna.

Rommbygård och Mörrumsåsa.

Två jättar skulle bygga var sin å, och den som blev först färdig skulle få lårn. Då gick den ena jättelevinnan och töksade hos den andre jätten, så att han somnade, och han vaknade inte, förän han hörde försen brusa. Det var Mörrumsåsa, som var färdig. Då blev han så arg, att han tog en sten och kastade mot den andre jätten, men den föll ner i Hoby skog, och det är den som kallas "Hoby lårsmån". Men den vänder sig, var gång den hör Hoby kyrkklockor ringa.

Ordstav.

"Gammalt och rutet är snart burt,
sa häringen, när hon rev örat av sig.

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525

Krähen

1931

Utg. 2. Jeppson, Kullåkra
Kor. Hansson Nilsson, Hoby
f. 1850. i Kullåkra - Hoby
Midtömmarbrud.

Ver. Hansina Wilson, Holy

f. 1850. i Križevci - Hrv.

Midsummerbird.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

FOLKMINNES-

ARKIV

3125

För i världen hade de midsommarbrud eller gatebrud, som de sa. Hon skulle vara klädd i blekingedräkt med vit kjol och vit blus och svart bär. Kalle - Poluan, som var gift med Karl Karlsson och bodde i Ruggåssången vid Hoby Kulle längt förr jag kom till, hon har klätt midsommarbrud många gånger. Gatebruden skulle ha 5 kr och ett par skor, men sen var hon skyldig att dansa med varanda en. När vi var barn, brukade vi få pengar med oss, som vi skulle ge gatebruden. Och hon skulle dansa Blekingepolska. De dansade här ute på Smedbacken. Den sis-

marbrud eller gatebrud, som de sa. Hon skulle vara klädd i blekingedräkt med vit kjol och vit blus och svart liv. Kalsa - Poluan, som var gift med Karl Karlsson och bodde i Suggäskönan vid Hoby Kulle längt förr jag kom till, hon har klätt midsommarbrud många gånger. Gatebruden skulle ha 5 kor och ett par ston, men sen var hon stegldig att dansa med varenda en. När vi var barn, brukade vi få pengar med oss, som vi skulle ge gatebruden. Och hon skulle dansa Blekingepolska. Vi dansade här ute på Smedbacken. Den sis-

Skriv endast på denna sida!

(Forts)

13.

En gästbruden jag minns var Nagla. Blinert. Hon
hade en bra röst, ja, hon var en riktig sångerska.

När min far byggde detta huset,
var jag en 3-4 år gammal, och då beladde sig
ter Rika ut mig till mildsommarbrud. En poj-
ke, som var lika gammal, skulle vara brudgum.
När folket kom från kyrkan, skulle mildsom-
marbruden visas, och sen blev det dans här
tills natten. - Jag minns så väl, att Rika hade
gjort mig så fin. Hon hade klippt ut ur ett
hopparsstils och satt över bröstet på mig. Det
var ändå Isarens av Ryssland dödsång. Och så
beladde hon på mig vit tyll och blekblint.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3125

"Vinga-skolan". (se fotografi)

"Vinga-skolan" har stått vid den gamla sandgraven för alldeles intill skolan på andra sidan den lilla vägen som går ner bredvid skolan. Embirn Sven-Vinck bodde där. Han var kyrkogubbe eller vaktmästare, som det heter nu, men förr hade han varit bäckman. Klockare Ringins brukade ta sig litet för mycket till bärta, och det såg Ving-skolan många gånger. Och det blev Ringins arg för, och han ställde om, att skolan blev flyttad till Fera-Killavägen, där den står nu. Och nu har en som heter Gissa skolan. Förr hade vi ingen annan fattigskola än den. Då bodde där ett slag en som

Ann.

Fotot inskrivet
i bildarkivet
Tecken etc.

An

hätte Bertha, och hon hade en tosig pojke.

Sven-Vind var den västliga Vinden.
Så hade vi den östliga Vinden, det var Niss-
Vind. Den nordliga Vinden var Kalle-Vind och
den sydliga Masse-Vind. Han var son till Sven-
Vind. De bodde så härifrån räkenat. Och de
var båtsmän alla.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3125

Galgbacken.

Galgbacken var på vänstra sidan om vägen litet bortom källan. — Det var ett funktimmer, som hade mördat ett barn, och sen blev hon avrättad där. — Och när man höjde förbi där om kvällarna, så sa det i backen: "Lager och sat och vat och nåt och häd". — Det skulle vara fem begravda där på galgbacken. Den siste såg jag fara förbi här, när han skulle dit. Jag kan se honom ännu, där han satt jämfört länsmannen, och han var klädd i grön badmulejacka. Jag var bara 6 år då. Min sväger var med och stod spetsgård.

"Randomsplatsern."

"Randomsplatsern" här utanför hus
högt kronan till. Här samlades båtsmännen,
när de skulle gå i kyrkan, och ställde upp
sig och lågade till kyrkan. Där satt de i båt-
manskorst. Sen lågade de tillbaka hit och skil-
des åt.

Spöskaffet.

Jag minns tre, som fick spöskaff.
Då slog de med hasselkäppar på naken rygg.
Då tog de först två käppar och slog två slag
i ryggen, och sen tog de nya. Länsmannen
skulle ange, hur hårt de skulle slå; om han
slog sakta, skulle de slå sakta, och om han slog
hårt, skulle de slå hårt. — Min mor talte om,
att Ola Krum fick 40 par spö, men han
skrek inte. Sen gick han fram till länsman-
nen och sa: "Ge mig nu 25 öre till ett kvarter
brännvin att låka på den med!"